

Det afgørende, unikke led i kæden

14. juli, 2016 (Leder) – For 48 timer siden ændrede vi alting i hele vores fremgangsmåde på globalt plan – men mange af jer gik glip af det. Tænk! Mind jer selv om, at det ikke nytter at klage over den overhængende fare for et panik-kollaps af verdens økonomiske system ud i et dødbringende kaos. Og at advarsler mod en termonuklear tilintetgørelseskrig i sig selv ikke vil forhindre det i at ske alligevel – lige så lidt, som de blotte advarsler nogen sinde har forhindret krig i fortiden!

Det, Lyndon LaRouche netop har gjort, er at pege på det afgørende, unikke led i kæden, der, hvis I griber fat i DET, og trækker i DET, lige akkurat vil være i stand til at trække Europa væk fra klippekanten – og som, i absolut sidste øjeblik, kan afbøje denne historiske, tankeløse, automat-lignende march ud over afgrunden.

Skub dette til side for hellere at overveje det i morgen, og I er færdige! Der vil ikke være noget i morgen – hverken for jer, eller for nogen andre.

Alle disse overvejelser er forklaret i Helga Zepp-LaRouches udtalelse d. 12. juli, »**Deutsche Bank må reddes, for verdensfredens skyld!**«

Men der er mange mennesker, der ikke taget denne udtalelse til hjerte og indledt den omgående kovending, der er påkrævet.

Zepp-LaRouches udtalelse må studeres og genlæses i detaljer. Men for at rekapitulere nogle punkter for vores formål her: Frankrig, Italien og andre europæiske stater er totalt bankerot; Europa har inden for få dage kurs mod en nedsmeltning, som, under de nuværende omstændigheder, vil føre til krig. Tysklands derivat-tyngede Deutsche Bank kan meget

vel blive udløseren af en sådan nedsmeltning, der omfatter hele Europa. Men det er paradoksalt nok Tyskland, der stadig har den potentielle økonomiske produktivitet, der kunne føre Europa tilbage mod sikkerhed. Og, hvis Deutsche Bank blev reddet fra kollaps, og man omgående vendte om og slog ind på den politik, som Alfred Herrhausens kurs stod for, ville DB blive hovedkraften i organiseringen af et sådant tysk opsving.

Lyndon LaRouche har krævet, at regeringen skal forøge Deutsche Banks kapitalgrundlag, der skal ledsages af en omgående ændring af bankens politik tilbage til den politik i Hamiltons tradition, som Alfred Herrhausen førte. Samtidigt må der udpeges en ledelseskomité, der kan finkæmme og reorganisere bankens aktiver.

I løbet af de seneste to dage er mange af vore venner eksploderet i raseri over dette livreddende forslag fra Lyndon og Helga LaRouche og har spruttet, at de store banker er vore fjender, og at vi er modstandere af bailouts. Men, som Diane Sare fra LaRouche PAC Komité for Politisk Strategi påpegede i går, så er det letkøbt blot at aflire en liste af korrekte »holdninger«. Men hvad får man ud af det, andet end et pas til et Trotskistisk Paradis? Langt sværere [er det] at forstå og gribe den ene, sidste chance, som historien tilbyder, og som vi nu må gøre.

De, der myrdede Herrhausen, skabte en fortsat grusomhed, der ikke er sluttet den dag i dag; de, der gjorde det, må fjernes, ellers er der ingen løsning. Før eller siden vil noget, man har undladt at gøre, komme tilbage og ramme én.

Foto: USA's første finansminister Alexander Hamilton foran USA's Finansministerium i Washington, D.C.

***Helga Zepp-LaRouche vil være
hovedgæst***

***ved LaRouchePAC
Internationale Fredags-
webcast.***

***Vi udlægger video samt et
engelsk udskrift lørdag
morgen.***

Bliv på kanalen!

**Nødaktion over for Deutsche
Bank eneste måde at redde**

Europa og verden

14. juli 2016 (Leder) – Selv, mens tåber som Angela Merkel og Wolfgang Schäuble holder fast ved, at både de italienske banker og Tysklands største bank, Deutsche Bank, ikke er i alvorlige vanskeligheder, udvider cheføkonom for Deutsche Bank, David Folkerts-Landau, sin tidligere advarsel om, at hele EU-banksystemet er på randen af kollaps. Han lagde i vid udstrækning skylden for dette på den Europæiske Centralbanks præsident Mario Draghis *Quantitative Easing*, QE (kvantitative lempelser; 'pengetrykning') – med ubegrænset opkøb af skrantende obligationer – og med nedsættelsen af rentesatserne til negative værdier. »Europa er alvorligt syg«, sagde han i et interview med *Die Welt* og tilføjede, at en hurtig kur krævedes og i særdeleshed forholdsregler, der atter giver gnisten til økonomisk vækst, for uden vækst kan bankkrisen ikke overvindes.

Folkerts-Landau sagde, at levestandarden i hele Europa er alvorligt truet, og at dette er en væsentlig årsag til den hastige vækst af anti-EU-følelser i hele Europa.

Lyndon LaRouche har direkte intervenseret i denne krise og påpeget den faktiske årsag til denne krise, der udspiller sig – nemlig, det politiske mord i 1989 på formand for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen, som LaRouche identificerede som den sidste tyske bankier, der forstod bankernes nødvendige rolle i skabelse af kredit til realøkonomien. Siden dette mord er Deutsche Bank, og tysk bankvirksomhed generelt, blevet overtaget af briterne, både rent bogstaveligt i den betydning, at briterne nu ejer Deutsche Bank, og også mht. at skifte over til spekulation snarere end produktiv investering.

Se: Helga Zepp-LaRouche: Deutsche Bank må reddes for verdensfredens skyld!

De fleste transatlantiske nationers økonomier er implicit

bankerot, sagde LaRouche i en diskussion onsdag med sin Komite for Politisk Strategi. Men den tyske økonomi har i sig midlerne til at redde de europæiske økonomier, og videre endnu, pga. den historiske tyske helligelse til investeringer i videnskab og teknologi. Skulle Deutsche Bank gå hen og kollapse, advarede han, ville resultatet blive ikke alene et økonomisk sammenbrud i hele Europa, men også krig – global krig.

Alt imens en genkapitalisering af Deutsche Bank derfor haster, så må det ikke blive et spørgsmål om penge *per se*, i sig selv, men derimod en reorganisering af bankens enorme eksponering til stort set værdiløse derivater og dårlige lån, samt en tilbagevenden til produktiv investering sådan, som Herrhausen havde tænkt. Den tyske økonomi kunne dernæst levere den nødvendige margin for at bringe den europæiske økonomi tilbage til skabelsen af reel profit.

Krigsfaren kunne ikke være mere åbenlys end den er i dag. En af Putins toprådgivere, Sergei Karaganov, sagde til *Der Spiegel* i dag, at den udstrakte NATO-deployering af styrker på den russiske grænse, som blev yderligere implementeret ved NATO-topmødet i Warszawa i sidste uge, er en militær provokation, og at, »hvis NATO indleder en overskridelse – imod en atommagt som os selv – vil de blive straffet.«

På samme tid responderede Kinas ambassadør til USA, Cui Tiankai, i tirsdags til de multiple militære trusler mod Kina siden Obamas »omdrejningspunkt Asien« og den amerikanske intervention imod Kinas suverænitet i det Sydkinesiske Hav og sagde: »At sende disse hangarskibe og bombefly er en manifestation af loven, 'magt er ret'. Kina må derfor gøre modstand mod det og afvise det. Dette sker i den sande ånd af international lov. Og hvis det kan ske for os, kan det ske for hvem som helst.«

Der findes ingen delvise forholdsregler, der kan håndtere den eksistentielle økonomiske og strategiske krise, der nu

konfronterer menneskeheden. Der må komme en kreativ løsning, baseret på nye principper, og som hviler på den forståelse, at ethvert menneske har et kreativt potentiale til at bidrage til menneskehedens fælles mål. En afslutning af geopolitik, og af den dyriske filosofi, der lyder »alle mod alle«, mellem individer og mellem nationer, haster, er mulig og nødvendig.

Foto: Den Europæiske Centralkbanks bygning.

Helga Zepp-LaRouche: Red Deutsche Bank, for verdensfredens skyld!

Erklæring fra Helga Zepp-LaRouche, forkvinde for det tyske parti Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (BüSo), udstedt 12. juli, 2016:

Den overhængende trussel om Deutsche Banks konkurs er bestemt ikke den eneste udløser for en ny systemisk krise i det transatlantiske banksystem, en krise, der ville blive mange gange mere dødbringende end krisen i 2008, men som samtidig tilbyder en enestående mulighed for at forhindre et kollaps ud i kaos.

Bag det SOS-nødssignal, som Deutsche Banks cheføkonom David Folkerts-Landau har udsendt for at få et EU-program på €150 milliarder til at genkapitalisere bankerne, lurer der en fare, der åbent diskuteres i de internationale finansielle medier, for, at hele det europæiske banksystem *de facto* er insolvent og sidder på et bjerg af dårlige lån til mindst €2 billioner. Deutsche Bank er den internationale bank, der, med udestående derivatkontrakter for i alt €55 billioner og en gearingsfaktor

på 40:1, overgår selv Lehman Brothers på tidspunktet for denne banks kollaps og derfor repræsenterer systemets farligste akilleshæl. Halvdelen af DB's balance på regnskabet, som er styrtdykket 48 % over de seneste 12 måneder og er nede på kun 8 % af sin topværdi, udgøres af niveau 3-derivater, dvs. derivater til et beløb af ca. €800 milliarder uden en egentlig markedsvurdering.

Det kom sikkert som en overraskelse for mange, at Lyndon LaRouche, på grund af de systemiske implikationer af Deutsche Banks truende konkurs, i dag krævede, at banken blev reddet gennem en engangsforøgelse af sit kapitalgrundlag. Hverken den tyske regering med sit BNP på €4 billioner, eller EU, med sit BNP på €18 billioner, ville være i stand til at kontrollere dominoeffekten af en ikke-reglementeret konkurs.

Denne engangskapitalindsprøjtning, forklarede LaRouche, er alene et nødtiltag, der må følges op af en omgående ny-orientering af banken, tilbage til dens tradition, der var fremherskende indtil 1989 under Alfred Herrhausens lederskab. For virkeligt at overvåge en sådan operation, må en ledelseskomité etableres, der kan verificere forpligtelsernes legitimitet og deres implikationer, og som kan afslutte dette arbejde inden for en given tidsramme. Komitéen bør også udfærdige en ny forretningsplan, baseret på Herrhausens filosofi for bankdrift, og som udelukkende er orienteret mod den tyske realøkonomis interesser.

Alfred Herrhausen var Tysklands sidste, egentlig kreative, moralske industrielle bankmand. Han forsvarede blandt andet eftergivelse af udviklingslandenes ubetalelige gæld, så vel som også langfristet kredit-finansiering af veldefinerede udviklingsprojekter. I december 1989 havde han til hensigt i New York at præsentere en polsk industrialiseringsplan, der var i overensstemmelse med de kriterier, som Kreditanstalt für Wiederaufbau (KfW) fastsatte for genopbygningen af Tyskland efter 1945, og som ville have tilbudt et fuldstændig anderledes perspektiv end Jeffrey Sachs' såkaldte

»reformpolitik« eller chokterapi.

Se *LaRouchePAC Feature-videos*:

'The Lost Chance of 1989' (1989 – Den forspildte chance) og
'The Lost Chance of 1989: The Fall of the Wall'

Herrhausen blev dræbt d. 30. november 1989 af den »Tredje Generation af Røde Armé Fraktion«, hvis faktiske eksistens den dag i dag stadig ikke er bevist. Det skete kun to dage efter, at kansler Helmut Kohl, der regnede Herrhausen blandt sine nærmeste rådgivere, havde præsenteret sit 10-punktsprogram for gradvist at overvinde Tysklands deling [mellem øst og vest]. Terrorangrebets *Cui bono* (hvem har gavn af det, -red.) er fortsat et af de mest skæbnesvangre spørgsmål i Tysklands moderne historie, og et spørgsmål, som det er påtrængende at få afklaret.[1]

Kendsgerningen er, at Herrhausens efterfølgere indførte et fundamentalt paradigmeskifte i bankens filosofi, hvilket bragte Deutsche Bank ind i den vilde verden af profitmaksimering for enhver pris, og også ind i utallige ikke-strafbare og strafbare juridiske forviklinger, som de ansvarlige hidtil ikke er stillet til ansvar for, hovedsageligt på grund af præmisserne for de banker, der er 'for-store-til-at-lade-gå-ned'.

Transformeringen af Deutsche Bank til en global investeringsbank med den højeste eksponering til derivater, kombineret med den samtidige kredit-flaskehals for små og mellemstore tyske virksomheder, er symptomatisk for den dårskab, der har ført til den nuværende katastrofe.

Vi må nu handle med beslutsomhed, men ikke på den måde, som Folkerts-Landau foreslår, det vil sige, ikke med mere af den samme medicin, der blot ville slå patienten ihjel. Selv om Deutsche Bank i løbet af de senere år hovedsageligt har opereret ud fra London og New York, så er DB for vigtig for den tyske økonomi, og derfor for Tyskland, og ultimativt for

hele Europas skæbne. Bankens reorganisering i Alfred Herrhausens ånd er ikke alene nøglen til at overvinde bankkrisen, men også til at afværge den akutte fare for krig.

Mordet på Herrhausen er forblevet ustraffet. Der findes imidlertid »den frygtede magt, der dømmer det, der er skjult for øjet«, hvilket er emnet for Friedrich Schillers digt »Ibykus' Traner«. Erinyerne er begyndt på deres frygtelige dans.[2]

Det påhviler nu alle, der, udover familien, har lidt under det politiske mord på Herrhausen, repræsentanter for den tyske »Mittelstand«, den tyske økonomi og de institutionelle repræsentanter for den tyske befolkning at ære hans eftermæle og gribe den enorme mulighed, der nu gives, for at redde Tyskland.

[1] Læs om Herrhausen her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=3451> og
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=2494>

[2] <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3049>

Italienske banker og Deutsche Bank fører an i den transatlantiske sektors krak

11. juli 2016 – Pressen i den transatlantiske verden er fuld af dækning af krisen i Deutsche Bank og de italienske banker, som understreger betydningen af Lyndon LaRouches intervention, hvor han kræver en engang-bailout af Tyskland for at forhindre kaos i Europa, men baseret på behovet for gennemgribende ændringer i banksystemet for at forcere kreditter ind i realøkonomien og lukke derivativerne og andre spekulative bobler ned.

Russia Today har David Folkerts-Landaus interview med *Welt am Sonntag*, hvor cheføkonomen for Deutsche Bank (DB) krævede en haste-bailout til 150 milliarder euro, og det citerer også udtalelser fra Lorenzo Bini Smaghi, formand for Societe Generale, hvor han advarer om, at den italienske bankkrise kan brede sig til hele EU. DB-aktier er faldet 48 % i løbet af de seneste 12 måneder, Societe Generales aktier er faldet 63 %, og Bloombergs Europa-index over 500 banker og finansielle serviceselskaber er faldet med 33 %, det laveste i syv år. En tidslinje i *Bloomberg*-artiklen har titlen, »Deutsche Banks episke kollaps«, og som gør det ganske klart, at det europæiske banksystem nu står på randen af et umiddelbart krak.

RT har også en nylig, underskrevet kronik af George Soros, hvor han erklærer, at EU's kollaps er blevet »næsten uundgåeligt« siden Brexit-valget.

»Det katastrofale scenario, som mange har frygtet, har

materialiseret sig og gør en disintegration af EU praktisk talt uigenkaldelig», skrev han for Project Syndicate (som han finansierer kraftigt). Han tilføjede, at det finansielle kollaps i UK i kølvandet på Brexit var det værste i tre årtier. »Det europæiske projekts blotte overlevelse er indsatsen i forhandlingerne om, hvordan Brexit kommer til at forløbe.« RT's dækninger bemærker, at Marine LePen mødtes med den franske præsident Hollande og pressede på for at få en folkeafstemning om en «Frexit», men blev afvist.

Reuters har også en omfattende dækning af Folkerts-Landau-interviewet. Cityam, en online finans-publikation, bemærkede, at italienske banker sidder med insolvent gæld til 360 milliarder euro, og aktier i samtlige italienske storbanker og andre banker i Middelhavsområdet – Unicredit, Banca Monte dei Paschi di Siena, Banco Popolare og Intesa San Paolo (Portugal) – er faldet med 25 % siden Brexit-valget. Michael Hewson fra CMC Markets UK citeredes for at sige, »hvis Italien går ned, vil det tage resten af Europa med sig«.

The Street havde følgende hovedoverskrift tilbage den 5. juli, »Vil Deutsche Bank initiere den næste finansielle krise? Aktier kunne være på vej til nul«. Artiklen nævnte paralleller til Lehman Brothers og viste, at DB er i en langt værre tilstand end Lehman var mod slutningen. IMF advarede om, at det største overløb fra DB vil ramme Frankrig, UK og USA, der »har den største grad af overløb fra omverden, målt ud fra den gennemsnitlige procent af kapitaltab hos andre banksystemer pga. chokket i banksektoren i oprindelseslandet«. En grafisk fremstilling i *Wall Street Journal*, der nævnes af *The Street*, viser bank-til-bank-forbindelserne i Deutsche Bank. DB er belånt med over 40:1, langt værre end Lehmans 31:1 på tidspunktet for dens kollaps; og DB's aktuelle portefølje af derivater udgør \$72,8 billioner, hvilket er 13 % af alle globale, udestående derivater. »Hvis domino-effekten opstår, vil Tyskland, med sit BNP på \$4 billioner eller EU med sit BNP på \$18 billioner ikke være i en position, hvor de kan få

kontrol over det.«

New Europe online har hovedoverskriften, »Hvorfor Deutsche Bank er den farligste bank i verden«, og spørger, hvad prisen ville være for den tyske regerings bailout, versus konsekvenserne af at lade det nedsmelte med systemiske implikationer.

Bloomberg har også advaret om, at Londons ejendomsmarked er ved at krakke, og dette er endnu en konsekvens af Brexit. Standard Life Investments annoncerede, at fra og med i dag, vil de suspendere deres UK Ejendomsfond for at afværgе investorer, der kræver deres penge tilbage. Dette udløser allerede smitte, med flere andre store ejendomsinvestorers meddelelse om lignede fastfrysninger af klienternes midler, og med endnu andre, der simpelt hen meddeler, at de trækker sig ud af eksisterende handler om prima ejendomsprojekter i London.

Samlet set er tilstandene i Italien, Deutsche Bank og ejendomsmarkedet i London mere end tilstrækkelige til at eksplodere hele den transatlantiske finansielle sektor. Det er præcis pga. denne allerede igangværende krise, at nødforanstaltninger, nøjagtigt i overensstemmelse med LaRouches krav, omgående må vedtages.

Glass-Steagall: Europa på randen af total finansiell nedsmeltning

12. juli 2016 (Leder) – Europa konfronteres med tre mekanismer, der kunne udløse en nedsmeltning, et sammenbrud, af det transatlantiske finansielle system, og enhver af disse

mekanismer kunne detonere, hvad øjeblik, det skal være. Og så er de endda på ingen måde de eneste kilder til det transatlantiske, London/Wall Street-ledede systems kollaps.

For det første er de italienske banker på randen af kollaps. Man har offentligt indrømmet, at de førende italienske banker har for 360 milliarder euro gæld, der er i betalingsstandsning – og uofficielle estimer sætter tallet langt højere. Men, som den italienske premierminister Renzi korrekt har advaret om, så er krisen omkring Deutsche Bank »hundrede gange værre«. DB sidder med aktuelle derivater til \$72,8 billioner og har et bjerg af insolvent gæld. I søndags krævede DB's cheføkonom David Folkerts-Landau en omgående haste-bailout af de europæiske storbanker til 150 milliarder euro – med start i hans egen DB. Iflg. EU-love, der trådte i kraft 1. januar, skal banker først gennemgå en bailin (ekspropriering af visse typer indeståender), før de kan få en bailout (statslig redningspakke), og dette udgør i sig selv en sikker udløser af en systemisk nedsmeltning.

Fra mandag at regne konfronteredes Londons store ejendomsfonde med et stormløb fra investorerne, i kølvandet på Brexit-afstemningen, og udsigten til et umiddelbart forestående sammenbrud af hele den britiske ejendomsboble er meget virkelig. I en klar panik over den accelererende disintegration vred det regerende Konservative Parti armen om på den ene af de to tilbageværende kandidater til partiformandsposten for at trække sig som kandidat, således, at Theresa May kunne blive installeret som premierminister på onsdag – for at have en regering på plads til at håndtere den fremstormende krise.

Dette umiddelbart forestående, systemiske krak kan ikke adskilles fra den voksende fare for atomkrig i kølvandet på NATO-topmødet for statsoverhoveder i Warszawa i sidste uge.

Det er præcist pga. denne kombinerede fare for et kollaps ud i kaos og en potentiel udslettelseskrig, at Lyndon LaRouche har

krævet en engangs-bailout af de tyske banker for at standse blødningen længe nok til at lancere et reelt skifte i politikken, baseret på **hans egne Fire Love** for, hvordan verdensøkonomien skal genoplives gennem kreditter, der er rettet mod at forbedre arbejdskraftens produktive evne, gennem investering i infrastruktur, fremskudt, videnskabelig grænseforskning, der anføres af en massiv udvidelse af rumprogrammet, og lignede tiltag. LaRouche advarede kolleger den 10. juli om, at, hvis Tyskland tager et styrtdyk ud i kaos, er krig umiddelbart overhængende. Tyskland sidder inde med nøglen til en ny europæisk politik over for Rusland, baseret på strategisk og økonomisk samarbejde, og hvis dette forhold spoleres, vil konsekvenserne blive katastrofale.

Tiden er inde til at se den nuværende krises virkelighed i øjnene, krævede LaRouche, og til at handle på basis af denne nødsituation, som krisen kræver det.

Læs: **LaRouches Fire Love til at redde USA** (og verden ...)

SUPPLERENDE MATERIALE:

Italienske banker og Deutsche Bank fører an i den transatlantiske sektors krak

11. juli 2016 – Pressen i den transatlantiske verden er fuld af dækning af krisen i Deutsche Bank og de italienske banker, som understreger betydningen af Lyndon LaRouches intervention, hvor han kræver en engang-bailout af Tyskland for at forhindre kaos i Europa, men baseret på behovet for gennemgribende ændringer i banksystemet for at forcere kreditter ind i realøkonomien og lukke derivativerne og andre spekulative bobler ned.

Russia Today har David Folkerts-Landaus interview med *Welt am Sonntag*, hvor cheføkonomen for Deutsche Bank (DB) krævede en haste-bailout til 150 milliarder euro, og det citerer også udtalelser fra Lorenzo Bini Smaghi, formand for Societe Generale, hvor han advarer om, at den italienske bankkrise kan brede sig til hele EU. DB-aktier er faldet 48 % i løbet af de seneste 12 måneder, Societe Generales aktier er faldet 63 %, og Bloombergs Europa-index over 500 banker og finansielle serviceselskaber er faldet med 33 %, det laveste i syv år. En tidslinje i *Bloomberg*-artiklen har titlen, »Deutsche Banks episke kollaps«, og som gør det ganske klart, at det europæiske banksystem nu står på randen af et umiddelbart krak.

RT har også en nylig, underskrevet kronik af George Soros, hvor han erklærer, at EU's kollaps er blevet »næsten uundgåeligt« siden Brexit-valget.

»Det katastrofale scenario, som mange har frygtet, har materialiseret sig og gør en disintegration af EU praktisk talt uigenkaldelig«, skrev han for Project Syndicate (som han finansierer kraftigt). Han tilføjede, at det finansielle kollaps i UK i kølvandet på Brexit var det værste i tre årtier. »Det europæiske projekts blotte overlevelse er indsatsen i forhandlingerne om, hvordan Brexit kommer til at forløbe.« RT's dækninger bemærker, at Marine LePen mødtes med den franske præsident Hollande og pressede på for at få en folkeafstemning om en »Frexit«, men blev afvist.

Reuters har også en omfattende dækning af Folkerts-Landau-interviewet. Cityam, en online finans-publikation, bemærkede, at italienske banker sidder med insolvent gæld til 360 milliarder euro, og aktier i samtlige italienske storbanker og andre banker i Middelhavsområdet – Unicredit, Banca Monte dei Paschi di Siena, Banco Popolare og Intesa San Paolo (Portugal) – er faldet med 25 % siden Brexit-valget. Michael Hewson fra CMC Markets UK citeredes for at sige, »hvis Italien går ned, vil det tage resten af Europa med sig«.

The Street havde følgende hovedoverskrift tilbage den 5. juli, »Vil Deutsche Bank initiere den næste finansielle krise? Aktier kunne være på vej til nul«. Artiklen nævnte paralleller til Lehman Brothers og viste, at DB er i en langt værre tilstand end Lehman var mod slutningen. IMF advarede om, at det største overløb fra DB vil ramme Frankrig, UK og USA, der »har den største grad af overløb fra omverden, målt ud fra den gennemsnitlige procent af kapitaltab hos andre banksystemer pga. chokket i banksektoren i oprindelseslandet«. En grafisk fremstilling i *Wall Street Journal*, der nævnes af *The Street*, viser bank-til-bank-forbindelserne i Deutsche Bank. DB er belånt med over 40:1, langt værre end Lehmans 31:1 på tidpunktet for dens kollaps; og DB's aktuelle portefølje af derivater udgør \$72,8 billioner, hvilket er 13 % af alle globale, udestående derivater. »Hvis domino-effekten opstår, vil Tyskland, med sit BNP på \$4 billioner eller EU med sit BNP på \$18 billioner ikke være i en position, hvor de kan få kontrol over det.«

New Europe online har hovedoverskriften, »Hvorfor Deutsche Bank er den farligste bank i verden«, og spørger, hvad prisen ville være for den tyske regerings bailout, versus konsekvenserne af at lade det nedsmelte med systemiske implikationer.

Bloomberg har også advaret om, at Londons ejendomsmarked er ved at krakke, og dette er endnu en konsekvens af Brexit. Standard Life Investments annoncerede, at fra og med i dag, vil de suspendere deres UK Ejendomsfond for at afværge investorer, der kræver deres penge tilbage. Dette udløser allerede smitte, med flere andre store ejendomsinvestorers meddelelse om lignede fastfrysninger af klienternes midler, og med endnu andre, der simpelt hen meddeler, at de trækker sig ud af eksisterende handler om prima ejendomsprojekter i London.

Samlet set er tilstandene i Italien, Deutsche Bank og ejendomsmarkedet i London mere end tilstrækkelige til at eksplodere hele den transatlantiske finansielle sektor. Det er

præcis pga. denne allerede igangværende krise, at nødforanstaltninger, nøjagtigt i overensstemmelse med LaRouches krav, omgående må vedtages.

RADIO SCHILLER 12. juli 2016: Lyndon LaRouche har krævet en engangs-bailout af de tyske banker for at redde hele Europa

Med næstformand Michelle Rasmussen

**Lyndon LaRouche: »Vi må
hjælpe Tyskland,
for uden at opretholde et
stabilt tysk system,
kan vi ikke forhindre krig!«**

11. juli 2016 (Leder) – Det transatlantiske finansielle system befinder sig på et punkt, hvor der er umiddelbar fare for et sammenbrud, og det, der er sket blot det seneste døgn, er, at den italienske premierminister Renzi på en fælles

pressekonference med den svenske statsminister har erklæret, at, alt imens de italienske banker har store problemer og behøver en bail-out, så er dette af mindre betydning i forhold til de europæiske storbanker, der står over for et massivt sammenbrud af derivater. Han refererede meget specifikt til Deutsche Bank, der har en eksponering til derivater til en værdi af \$75 billioner, og som af alle betegnes som den største enkeltkilde til et nyt systemisk sammenbrud.

Renzi lagde pres på Merkel og især den tyske finansminister Schäuble for at overgive sig og tillade Italien at opgive kravene til bail-in, der har været gældende i Europa siden 1. januar, for at kunne udføre en bailout af Monte dei Paschi og andre italienske banker.

Hvad der siden da faktisk er sket er, at Deutsche Bank offentligt har opfordret til en massiv europæisk bank-bailout, hvor man selvfølgelig begynder med sig selv, og de kræver grundlæggende set en i det mindste midlertidig annullering af reglerne for bail-in. Dette er en erklæring fra Deutsche Banks cheføkonom David Folkerts-Landau i *Welt am Sonntag* i søndags. Han siger, at banken har brug for en bail-out på EU150 milliarder for at genkapitalisere, og at det må gøres uden at ekspropriere obligationsindehaverne og indskyderne.

Som respons på disse dramatiske udviklinger udsendte den amerikanske, politiske økonom Lyndon LaRouche et dramatisk krav om handling:

»Det, som vi præcist må gøre, er at støtte en midlertidig reorganisering af disse bankers økonomi, og dette må vi sikre for at *standse blødningen*. Med andre ord, så er pointen den at stoppe blødningen, og integrere og introducere vilkår, der vil gøre det muligt for os at opretholde en sådan operation.«

»Man må med andre ord skabe, for hele den tyske økonomi er en afgørende faktor. Det er noget rod. Vi ved alle, at det er noget rod. Det har været noget rod; det blev til noget rod ...

Schäuble og så videre har gjort det til noget rod! Det ved vi. Men vi vil ikke lukke den tyske økonomi ned på baggrund af det faktum, at vi har en flok skurke, eller mistænkte skurke, der sidder i visse stillinger. Det, vi vil gøre, er, at vi vil løse det her; vi fixer det, og vi bakker det op, for en enkelt gangs skyld.«

»Ryd op i det hele, og etabler et program, der vil sikre, at Tysklands banksystem fungerer. Når det først er gjort, kan man arbejde videre derfra!«

En sådan engangs-manøvre vil nødvendigvis involvere en annullering af disse \$75 billioner i derivater og så at gå over til en bankopdeling og den slags ting, der ville gøre kredit til realøkonomien mulig.

LaRouche uddybede: »Man er nødt til at kvalificere det yderligere og sige, at vi gør det som en engangs-operation, for at redde økonomien. Og det er det.«

»Dette er en redning af økonomien, og til trods for alle de fejl, der er begået, vil vi gøre det for en enkelt gangs skyld, fordi vi vil prøve at *redde Tysklands økonomi*. Og det er, hvad der står på spil. Og Schäuble er ikke nogen nyttig person, heller ikke Merkel.«

»Vi må hjælpe Tyskland, for uden opretholdelse af et stabilt tysk system, kan vi ikke forhindre krig!«

»Det, vi behøver, er et program, der udsteder kredit til den tyske økonomi, en éngangskredit til tysk økonomi. Og man må præsentere det på den måde, og fremstille det for folk på den måde, for at give dem *tiltro* til det, de gør, og sige til dem, at de ikke skal gentage, hvad de gjorde tidligere. Det er pointen.«

»Man må sige til den tyske økonomi, 'Hør, I har begået fejl, alvorlige fejl. Nu vil vi redde jer, men I må selv adlyde; I må gå i gang med jobbet og gøre, hvad I må gøre, og forsøg

ikke at snyde mere'.«

»Jeg siger, at Tyskland er et nødstilfælde. Vi må organisere det her sådan, så Tyskland kan komme ud af dette problem. Og antage, at organisationerne i tysk økonomi vil operere på en sådan måde, at slaget vindes.«

»Og Schäuble er jo egentlig ikke på højde med mit niveau på det område ... Men fokusér essentielt på de betingelser, der må tilvejebringes, og som gør dette her muligt. I må have et system, der vil sikre den tyske økonomi, den finansielle økonomi, og det må I gøre; og I må få det til at fungere. Hvis ikke, vil I få kaos.«

LaRouche refererede til 1989-perioden, da Berlinmuren faldt og Tyskland gik i retning af en genforening, og regeringen Helmut Kohl søgte at genoplive de økonomiske og politiske bånd til Østeuropa og det, der snart skulle blive til Rusland efter Sovjetunionen.

»På den tid havde vi tilfældet med en stor leder i den tyske økonomi, der blev myrdet af franskmændene – præsidenten for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen. Vi ønsker ikke et nyt Herrhausen-overgreb. Lad tyskerne være frie, og send de andre ud på græs. For det var, hvad der skete. For man havde et tidspunkt her, hvor man havde en ledende person i det ledende embede i tysk politik, og man *lukkede det ned*, og man fik tingene til at gå i en anden retning, og man ødelagde den indledende fase til den tyske økonomi!«

»Så vi må sige til nogle af folkene i dette område, at de begik en stor fejltagelse, og at de bør være en smule mere generøse i deres håndtering af denne ting.«

Kilde i den tyske regering: Slut med "mere Europa", og Juncker ud

4. juli, 2016 – Den Europæiske Union ligger hen i forvirring efter Brexit og fortsætter ud ad det spor, der fører til destruktion. Selv inden for samme nationale regering synes der at blive presset på for forskellige politikker.

På den ene side siger en minister i den tyske regering, at EU-præsident Jean-Claude Juncker vil blive afsat. Kilden citeres af *Sunday Times* og dækkes i mange medier. "Angela Merkel kunne tænkes at tage skridt til at afsætte Europas føderalistchef Jean-Claude Juncker 'inden for det kommende år'", har en tysk minister udtalt, som tegn på voksende europæisk splittelse over, hvordan man skal reagere på den britiske Exit-afstemning.

Frankrig, Belgien og Italien ønsker 'mere Europa' som svar på Brexit, men Tyskland "danner i stilhed en alliance med Polen og andre østlige og baltiske stater" om at slå bremserne i.

"Efter afstemningen d. 23. juni, har både den tjekkiske og den polske udenrigsminister offentligt opfordret hr. Juncker til at træde tilbage – udspil, som en ledende EU-funktionær afviste som "forudsigelige." Imidlertid repræsenterer denne rumlen fra Berlin nu en langt mere alvorlig trussel mod hr. Junckers stilling.

"Alle er fast besluttet på, at disse forhandlinger skal føres i det Europæiske Råd – dvs. mellem de 27 regeringsoverhoveder – og ikke af Kommissionen, eurokraterne eller EU-'teologerne' i Bruxelles", sagde en

fremtrædende kilde i Storbritannien til *London Telegraph*.

På den anden side siges det, at Juncker selv, den tyske finansminister Wolfgang Schäuble, præsident for Europaparlamentet Martin Schulz, udenrigsministrene for Frankrig og Tyskland og andre ledende politikere presser på for 'endnu mere Europa'. For eksempel fokuserer forslagene på forsvar, indenrigssikkerhed og grænsekontrol, i et fællesmemo fra udenrigsministrene for Frankrig og Tyskland, men også fra Schäuble. Man kræver mere koordinering og standardisering i militærspørgsmål – om end man dog ikke kræver en regulær "EU-hær".

Et forslag, der har fået bred dækning i medierne, og som ikke er mindre truende og vanvittigt, kommer fra præsidenten for EU-parlamentet, Schultz, om at erstatte de nationale regerings bemyndigelse med et EU-parlament, der skal indgå i et tokammersystem med et EU-Senat; og en EU-regering, der ligeledes vil erstatte vitale funktioner i nutidens EU-Kommission. EU-Parlamentet skulle så også vælge en EU-regering. Juncker er allerede i færd med at foretage en prøvekørsel af dette med et forsøg på at presse den transatlantiske frihandelsaftale igennem uden at konsultere de nationale parlamenter, men i stedet ved at konsultere Europaparlamentet.

En EU-regering ville naturligvis inkludere en EU-finansminister, der skulle arbejde med en EU-bankunion og ECB, og potentielt også et overordnet EU-finanscenter, der skulle overtage vitale funktioner, som London hidtil har haft mht. kontinentet. Dette er planer for kontinental-Europa, men der er mange, der er tilhængere af en eller anden form for særarrangement med UK for at holde briterne inde, selv efter Brexit.

Med et forsvar for Steinmeier åbner Tyskland op for opposition imod NATO-krig

21. juni 2016 – En øjensynlig splittelse i Tysklands regeringskoalition over NATO's militærøvelser og deployeringer af BMD-systemet, som truer Rusland, kunne muligvis betyde et skifte hos Tysklands befolkning og institutioner, der er i færd med at indse, at NATO's optrapning truer selve Europas overlevelse.

Den tyske leder, der d. 16. juni betegnede NATO's øvelser som "sabelraslen," og "krigshyl" imod Rusland og krævede dem stoppet, udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier, nyder for indeværende den største opbakning af alle tyske politikere, ifølge meningsmålinger. NATO's generalsekretær Jens Stoltenbergs og andres efterfølgende angreb på Steinmeier blev tirsdag kraftigt tilbagevist som "absurde" af den tyske vicekansler Sigmar Gabriel, der rapporteres at skulle rejse til Moskva i næste uge for at mødes med den russiske præsident Putin.

Tidligere chef for NATO's Militærkomité (2002-2005) general Harald Kujat (pensioneret tidligere stabschef for de tyske væbnede styrker) sagde til den tyske NDR radiostation i et interview tirsdag morgen, at han fuldt ud støtter udenrigsminister Steinmeier. General Kujats stillingtagen repræsenterer en dybtgående konsensus blandt tyske militære og strategiske eksperter om, ikke alene, at konflikten med Rusland helt unødvendigt udsprang i Vesten, men også, at en optrapning vil føre til et strategisk, atomart opgør. General Kujat sagde, at, i en kriseperiode som denne, vil militære

forholdsregler altid resultere i en optrapning. Han stillede det selvindlysende spørgsmål: "Ønsker man at optrappe spændingerne, eller ønsker man at være med til at reducere spændingerne?" Til at løse de mange konflikter i verden, det være sig i Ukraine, Syrien eller Libyen, "har vi brug for Rusland ... det er et spørgsmål om fornuft, hvilken vej man vælger, og jeg tror, udenrigsministeren [Steinmeier] ønskede at forandre tingene."

Kujat sagde, at kritikken af Steinmeier var "et pavlovsk svar på udenrigsministerens bemærkninger, og komplet absurd. Jeg mener, at de bør lytte omhyggeligt til, hvad han sagde. Han foreslår den rigtige fremgangsmåde."

I Berlin d. 21. juni mødtes den tidligere franske præsident Nicolas Sarkozy med den tyske kansler Angela Merkel, og han advarede dernæst mod den fare, der bærer ved til bålet med øgede spændinger mellem Rusland og den Europæiske Union.

"Vi kan kun løse problemerne mellem Europa og Rusland gennem dialog," sagde Sarkozy. Han definerede den alvorligste trussel mod Europa som værende terroristgrupperne ISIS og al-Qaeda, der begge bekæmpes af Rusland.

Den tyske udenrigsminister kritiserer NATO's militære

manøvrer i Østeuropa, da de kan forværre relationerne med Rusland

19. juni 2016 – I et interview bragt i *Bild am Sonntag* i dag har den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier brudt med egne rækker og kritiseret NATO's beslutning om at arrangere militærmanøvrer i det østlige Europa. Han advarede om, at disse manøvrer kan øge spændingerne med Rusland. Han tilføjede, at "hvad vi ikke skal gøre nu, er at oppiske situationen med højlydt sabelraslen og skingre krigsråb."

"Alle, der tror, at symbolske parader af tanks på alliancens østlige grænse vil bringe mere sikkerhed, tager fejl," sagde Steinmeier. "Vi gør klogt i ikke at skabe påskud for at forny en gammel konfrontation."

NATO har netop afsluttet en ti-dages militær træningsøvelse i Polen, i hvilken 20 NATO- og allierede lande deltog. Manøvrerne inkluderede 30.000 tropper. Tyskland deltog. I denne måned har *Bild am Sonntag* rapporteret om planer for en ny NATO-styrke, i hvilken USA, Storbritannien og Tyskland hver får kommando over en bataljon på Ruslands grænse, begyndende næste år. Denne udvikling har ført til, at den russiske præsident Vladimir Putin har beordret en kontrol af kampberedskabet hos de russiske væbnede styrker.

Disse udviklinger finder sted blot uger før NATO-topmødet i Warszawa; de tre lande sagde, at de hver ville have kommando over en bataljon på NATO's østlige flanke med henblik på at afskrække enhver magtdemonstration vendt imod Polen og de baltiske lande.

De foreslåede NATO-bataljoner er del af en større militærstyrke, der står foran at blive godkendt på Warszawa-topmødet d. 8.juli. Denne styrke inkluderer ifølge *Bild am*

Sonntag tropper på rotation, oplagring af militærudstyr og en meget mobil styrke med opbakning af NATO's 40.000 mand store hurtige reaktionsenhed.

Foto: Den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier.

Gammel vin på nye flasker? Del II, af Helga Zepp-LaRouche

Selve ideen om, at AfD skulle være opstået som en reaktion på euroens krise, flygtningekrisen eller "politisk islam", er fuldstændig fejlagtig. Den Konservative Revolution, den tradition, som det Nye Højre udtrykkeligt går ind for, og hvis tekster Götz Kubitscheks publikation Antaia udgiver, har eksisteret i en ubrudt fortsættelse, lige siden dens fremkomst som en reaktion imod "Ideerne fra 1789" – således i 225 år gennem manifestationer, der i heldigste fald kun tilsyneladende ændrede sig.

GDE Error: Requested URL is invalid

[Læs del I her](#)

27. maj 2016 – Horst Seehofers påstand om, at Angela Merkels fejlagtige immigrationspolitik forklarer den hastige vækst af *Alternative für Deutschland* (partiet Alternativ for Tyskland),

er totalt simplificeret, og derfor forkert. Selvfølgelig var stigningen af antallet af flygtninge præcis det, som visse politikere ventede på, såsom "leder" af AfD, Björn Höcke, der opildnede befolkningens sociale ængstelse ved hjælp af demagogiske argumenter. Flygtninge har selv sagt ikke tidligere indbetalt bidrag til sundhedsforsikringsfonde eller den sociale sikkerhedspulje, sådan, som et af AfD's favoritmantraer lyder, for hvordan skulle de have kunnet det? Skulle de måske for nogen år siden have henvendt sig til den amerikanske eller britiske ambassade i deres land for at oprette en kredit som compensation for den fremtidige ødelæggelse af deres hjem i geopolitisk motiverede krige?

Dette eksempel tydeliggør, at man kan tage en udtalelse, der, snævert anskuet, ikke i sig selv er falsk – nemlig den, at "flygtningene aldrig har indbetalt noget til det sociale sikkerhedssystem" – og videreformidle en falsk information herigennem, falsk, fordi den reducerer en kompleks situation, såsom hvorfor, flygtningene i det hele taget blev flygtninge, ned til et meget snævert aspekt af situationen. Den første impuls bag fr. Merkels flygtningepolitik – da hun sagde, "Vi kan klare det!" – var korrekt og i overensstemmelse med Genève-flygtninge-konventionen. Dér, hvor hun til syvende og sidst gik forkert, var, at, alt imens, hun igen og igen sagde, at man måtte eliminere årsagerne til flygtningekrisen, så sagde hun aldrig, hvad disse årsager var.

Antiislamisk Pegida-demonstration den 12. januar, 2015, i Dresden, efter skudepisoden på bladet Charlie Hebdo i Paris.

For at gøre dette måtte man være opmærksom på den rolle, som Saudi-Arabien spillede i angrebene den 11. september, 2001, såvel som også de krige, der var baseret på løgne, og som USA førte i Sydvestasien som angivelige repressalier for disse angreb, samt også det "allierede" Saudi-Arabiens rolle i Tyrkiet, i finansieringen af diverse wahhabi-islamistiske

organisationer, fra al-Qaeda til al-Nusra og ISIS, snarere end at forlade sig på disse to nationer for at dæmme op for flygtningestrømmen.

I lyset af det ramaskrig, der nu raser i USA over Saudi-Arabiens veldokumenterede støtterolle for terrororganisationer – man erindrer sig det amerikanske Senats enstemmige vedtagelse af Loven for Retfærdighed imod Terrorsponsorer (JASTA), og kampen for ophævelse af hemmeligstemplingen af de berømte, endnu hemmelige 28 sider fra Den fælles Kongresundersøgelsesrapport over 11. september – i lyset af dette er det sigende, at fr. Merkel fortsat er tavs omkring skandalen med saudierne's rolle. For, de faktiske "årsager til flygtningekrisen" ligger i hele dette begivenhedskompleks.

Den anden fejltagelse, som fr. Merkel begår, er at nægte, sammen med Rusland og Kina at fremlægge et funktionsdygtigt perspektiv for genopbygningen af de befriede områder – indledningsvis Syrien, og dernæst hele Sydvestasien – og som kun kan gennemføres inden for den større ramme af Den Nye Silkevej.

Ifølge FN findes der allerede 60 millioner flygtninge eller fordrevne mennesker i hele verden. Lederen af Det Verdensøkonomiske Forum, Klaus Schwab, sagde for nylig i Davos, at, i tilfælde af, at der finder et yderligere fald sted i prisen på råmaterialer, kunne en milliard mennesker fra de sydlige lande begive sig ud på rejsen mod nord. I tilfælde af, at et ukontrollabelt kollaps af det transatlantiske finanssystem finder sted – hvilket er en reel mulighed i betragtning af centralbankernes negative rentesatser, samt debatten om 'helikopter-penge' (ubegrænset pengetrykning, -red.), kunne dette tal stige endnu mere pga. den globale indvirkning heraf.

De europæiske forholdsregler, som fr. Merkel gik med til – nemlig at beskytte EU's ydre grænser gennem Frontex-organisationen og forhandlingen af en hestehandel med den

tyrkiske præsident Erdogan – er derfor ikke alene totalt ude af stand til at fungere, men de nægter også flygtningene den beskyttelse, de har ret til iflg. international lov. Disse forholdsregler afslører, at de "europæiske værdier", som EU konstant reklamerer højlydt med, for længst er blevet forvandlet til barbarisme. Det er sådan, resten af verden ser det. Kendsgerningen er, at hele verden lægger mærke til og diskuterer EU's foragtelighed i dette spørgsmål.

For at understrege pointen: Den eneste måde, hvorpå vi kan afhjælpe den største, humanitære katastrofe, siden 2. Verdenskrig, er igennem en omfattende, økonomisk udvikling – en Ny Silkevejs-Marshallplan, om man vil – for hele Mellemøsten og Afrika, og som opbygger disse ødelagte lande, såvel som også de totalt underudviklede lande, og som giver de mennesker, der lever dér, et perspektiv for en bedre fremtid. For at gøre det, må vi gøre en ende på konfrontationen med Rusland og Kina og samarbejde med Rusland, Kina, Iran, Egypten og mange andre lande om sådanne udviklingsperspektiver. Rammen hertil er allerede på plads med Kinas Nye Silkevej og tilbuddet om et win-win-samarbejde.

Det er netop dette unikke perspektiv for en løsning, som AfD udelukker, på grund af partiets mildt sagt chauvinistiske ideologi. Frem for alt gør partiets tilknytning til neoliberale, monetaristiske dogmer det totalt ude af stand til at søge løsninger, endsige finde dem.

Den konservative revolution

Selve ideen om, at AfD skulle være opstået som en reaktion på euroens krise, flygtningekrisen eller "politisk islam", er fuldstændig fejlagtig. Den Konservative Revolution, den tradition, som det Nye Højre udtrykkeligt går ind for, og hvis tekster Götz Kubitscheks publikation *Antaia* udgiver, har eksisteret i en ubrudt fortsættelse, lige siden dens fremkomst som en reaktion imod "Ideerne fra 1789" – således i 225 år gennem manifestationer, der i heldigste fald kun

tilsyneladende ændrede sig.

Blandt de omfattende skrifter om dette emne finder vi Armin Mohlers let redigerede afhandling fra 1949, som første gang blev udgivet i bogform i 1950 med titlen, *Den konservative revolution*. Den udløste en storm af vrede på det tidspunkt, for den var, kun fire år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, et forsøg på at behandle fascistiske ideer kvasi-akademisk, som om de ikke direkte havde forårsaget katastrofale resultater for Tyskland og for verden. I sin bog forklarede Mohler, at den "Konservative Revolution" er et synonym for det, der almindeligvis kendes som fascisme.

Ifølge Mohler er de, der udtænker dette, små, intellektuelt livlige celler, højeksplosive sekter og løse kombinationer af eliten, der forbliver i baggrunden. De udarbejder programmerne "oppefra", som dernæst præsenteres med simple ord til masserne, der ser sig selv som nogen, der har fået en rå skæbne. Mohler beskrev forholdet mellem de intellektuelle og det jævne folk på følgende måde:

"Den overordnede gruppe holder sine masser sammen gennem organisatorisk tilknytning til en doktrin, der er tilpasset den jævne mand og indskrænket til kun at omfatte slagord, og giver kun mulighed for en plads til mere overlegne hjerner i det omfang, de tager del i at *tæmme masserne* og begrænse disses mentale evner til det *esoteriske område*. Men flertallet af dem, der besidder et intellekt over det gennemsnitlige, samles i små cirkler, der skaber genklang i form af en konstant, mental spænding, mener, at de selv er de eneste, der besidder den ægte viden og anklager den store gruppe for *realpolitik*, for at forråde 'ideen'".

(Kursivering tilføjet)[1]

Mange ledende medlemmer af AfD ser Instituttet for Statspolitik (*Institut für Staatspolitik*), det Nye Højres tænketank, som Götz Kubitschek og Karlheinz Weissmann stiftede

i 2000, som en form for sted, der "skaber genklang i form af en konstant, mental spænding". Optræningskurser afholdes her med jævne mellemrum og er blevet taget af 5000 mennesker. Björn Höcke refererer til dette institut som sin "spirituelle manna".

En opdateret nationalsocialisme

Frankfurter Allgemeine Zeitung citerede en e-mail, som Bernd Lucke, der for nylig blev smidt ud af AfD, skrev til partiets eksekutive komite på det tidspunkt, hvor Kubitschek og hans hustru, Ellen Kositzka, søgte at blive optaget som medlemmer. Kubitschek var dukket op ved Pegida- og Legida-begivenheder[2] iført en sort skjorte og brun jakke, skrev han. "Enhver, der ikke ser en henvisning til de fascistiske bevægelser i Europa i 1920'erne og 1930'erne, er et fjols." På det tidspunkt blev de begge nægtet medlemskab. I dag er Lucke ude, og Kubitschek anses af mange AfD-medlemmer som det intellektuelle lederskab.

I slutningen af sidste år gav Höcke et slående foredrag på instituttet, hvor han med forbløffende oprigtighed fremlagde den radikale, biologiske determinisme, der er typisk for det Nye Højre. Han sagde, at fr. Merkels vanvittige asylpolitik havde igangsat en "selvforstærkende malstrøm", og at vi måtte forsvare os imod asylansøgere, fordi Afrika producerer "et befolkningsoverskud" på 30 millioner mennesker om året. Der må sættes grænser ved at nægte asyl således, at Afrika kan opnå en miljømæssig bæredygtig rate af befolkningstilvækst.

Ifølge Höcke er problemet, at Afrika og Europa har to forskellige strategier for reproduktion. Afrika har den livsbekræftende form for reproduktion, som der refereres til med et "lille r", mens Europa har en negativ strategi for elementær befolkningserstatning, som der refereres til med et "stort K". De har derfor to totalt forskellige strategier for reproduktion, der nu støder sammen over den optimale brug af *Lebensraum*. (Levesteder)

Enoghalvfjerds år efter afslutningen af det nationalsocialistiske herredømme er det utænkeligt, at nogen skulle vove at påkalde en bestemt befolkningsgruppes "overskudsbefolkning" og *Lebensraum*. Og at underkaste folks demografiske udvikling til "miljømæssigt bæredygtige" niveauer, er nøjagtig den samme, inhumane holdning, der karakteriserer den grønne bevægelses miljøfascisme.

Höcke lånte tilsyneladende termene "lille r" og "store K" fra de amerikanske miljøforkæmpere Robert MacArthur og Edward O. Wilson og deres teorier om koloniseringen af levesteder.[3] Den tankegang, der her kommer frem, er værre end racisme; den nægter en stor del af den menneskelige race sin faktiske menneskelighed, den egenskab, der adskiller menneskelige væsner som en skabende art fra alle andre livsformer, i betragtning af deres evne til at udøve skabende fornuft.

Tyske borgere, der er bekymret for vort samfunds udhuling, for vort lands sikkerhed, deres egen personlige fremtid og meget andet, bør under ingen omstændigheder begå den fejl at falde for "doktrinen reduceret til slagord". For skjult bag disse sætninger findes der et billede af mennesket, der er uforeneligt med europæiske eller tyske værdier (for så vidt som man forstår disse som omfattende humanismen hos Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), Gottfried Wilhelm Leibniz, Felix Mendelssohn, Friedrich Schiller og Albert Einstein), men som i stedet er i overensstemmelse med den racisme, der engang kastede vort land ud i katastrofen.

Fortsættelse følger.

[1] Se "The Historical Roots of Green Fascism" (Den grønne fascismes historiske rødder), af Helga Zepp-LaRouche, en artikel i to dele i *EIR*, 13. og 20. april 2007: <http://www.larouchepub.com/eiw/public/2007/eirv34n15-20070413/>

[2] Pegida (Patriotiske Europæere imod Islamisering af Vesten) og Legida (Leipzig-europæere imod Islamisering af Vesten) er antimuslimske bevægelser, der har afholdt massedemonstrationer, især i det østlige Tyskland, imod immigration fra Sydvestasien.

[3] Miljøforkæmperne Robert H. MacArthur og Edward O. Wilson udviklede en teori om økosystemets stabilitet i 1950'erne, hvor de modstillede to former for fremgangsmåder, som befolkninger kunne tage for deres overlevelse. "K"-strategien vedtoges af nationer, der ansås at have opnået, eller være tæt på, deres "bæreevne", som ansås at være den maksimale befolkning, som kan bæres af et givent miljø; "r"-strategien karakteriserer nationer, der søger at forøge deres befolkning i henhold til deres biotiske potentiale. MacArthur døde i 1972, men Wilson er fortsat en yderst indflydelsesrig, akademisk fortaler for "sociobiologi", et felt, der understreger den menneskelige adfærds genetiske determinisme (såvel som også myrers ditto, idet myrer er den art, der har udgjort objektet for hans akademiske undersøgelser), og han foreslår en politik, der er baseret på disse angivelige genetiske forskelle.

Foto: PEGIDA- demonstration i Dresden, Tyskland, 12. januar 2015, efter terrorangrebet mod det franske, satiriske blad "Charlie Hebdo" 7. januar 2015.

Det tyske parti Alternativ for Tyskland (Alternative für Deutschland): Gammel vin på nye flasker? Af Helga Zepp-LaRouche

Den 14. maj 2016: For mange mennesker er det nye afgørende spørgsmål i Tyskland ikke: Hvad mener du om religionen, men hvad mener du om AfD, Alternative für Deutschland? Er det blot et "parti for dårligt humør", som man ikke må kalde for nazister, så længe AfD "blot er højrepopulistisk", sådan som SPD's viceformand Olaf Scholz mener? Hvordan kunne fru Merkel blot have set mennesker med "fråde om munden" under disses sammenstød med AfD? Udgør AfD virkeligt "lyset for enden af tunnelen", fordi de benægter CO2-udstødningens påvirkning af klimaet, sådan som vicepræsident for Europäisches Institut für Klima und Energie og AfD-medlem Michael Limburg mener? Eksistensen af forskellige strømninger og deres pludselige valgfremgang får AfD til at virke egnet som en projektiionsflade for de forskelligste forventninger og ønsker. Så hvad skal man mene om dette parti; hvor målrettet er dets program for de menneskers forhåbninger, der har stemt på dem? Er det farligt, eller kan det udvikle sig til noget farligt? Har det løsninger på tidens eksistentielle udfordringer såsom den eskalerende fare for en ny og denne gang term nuklear verdenskrig, eller den akutte fare for et nyt finanssammenbrud inden for den transatlantiske sektor, denne gang endnu mere dramatisk end 2008, eller for at nævne noget, som AfD allerede har udtalt sig om – har det en løsning på flygtningekrisen? Da enhver ansats til strategisk tænkning er udelukket hos dette parti allerede ud fra dets selvforståelse, ligger det fuldkomment fjernt fra dets tænkning at kunne definere en

løsning for at overvinde krigsfaren. Og da det selv er fuldstændigt fanget i en blanding af traditionel liberalisme og østrigsk skole, har det ingen analytiske forudsætninger for at erkende krisens omfang, for slet ikke at tale om noget begreb om, hvordan det transatlantiske finanssystems systemiske krise skal kunne overvindes. Og selv ved ét af de emner, hvor AfD mener at kunne score point, nemlig ved flygtningekrisen, er det himmelråbende inkompetent. Hvem mener og foregiver, at de kan løse den største humanitære katastrofe i efterkrigstiden ved at bruge pigtråd og anvendelse af skydevåben mod flygtninge ved grænserne, når der i de næste år vil flygte mange hundrede millioner mennesker for krig, hungersnød og epidemier, hvis årsagerne til flugten ikke fjernes? En sådan bilder sig selv og andre noget ind – helt bortset fra den hæslige tankegang, der gør sig gældende hos ophavsmændene til den slags forslag.

Enhver bedømmelse af dette parti må begynde med de årsager, der ligger til grund for dets pludselige fremmarch. Disse ligger i det så godt som fuldstændige svigt hos politikerne i EU, hos regeringen i Berlin og hos de etablerede partier, der i længere tid har bibragt stadig større dele af befolkningen det indtryk, at der i sidste ende ikke er nogen instans, der bekymrer sig om deres interesser, eller som de kan henvende sig til. Og så længe dette ikke indrømmes eller afbødes, vil de såkaldte folkepartier fortsætte med at skrumpe ind. Fru Merkel har godt nok nu og da sagt, at man bør beskæftige sig med årsagerne til flygtningekrisen, men hun har intet gjort, hverken angående Bush- og Obamaregeringernes på løgne baserede krige i Irak, Afghanistan, Libyen, Syrien og Jemen – der er den ene årsag til flygtningekrisen – eller hvad angår den anden årsag: Den internationale Valutafonds, IMF's, kreditpolitik over for Afrika, der forhindrer enhver økonomisk udvikling. Og som følge deraf forbliver både årsagerne såvel som ethvert tilløb til virkelige løsninger ubegribelige. Og derfor sympatiserer stadig flere borgere med AfD's forenklede, inkompetente og dybt umenneskelige forslag.

Jo flere kompetencer og dermed jo mere ansvar den tyske regering og forbundsdagen har overladt til et uigennemskueligt, sjælløst bureaukrati i Bruxelles gennem alle traktaterne fra Maastricht til Lissabon, des mere stiger følelsen af hjælpeløshed, hvilket giver sig udtryk i en yndlingssætning hos tyskerne: "Man kan jo så at sige ikke gøre noget som helst!" Og dertil kommer indtrykket af, at partisystemet ikke giver den enkelte nogen som helst indflydelse på politik i al almindelighed, fordi reglerne for opstilling af kandidater samt partidisciplinen underligger en total topstyring. Og at denne kontrol vedvarende udøves til gunst for de finansielle interesser og til skade for almenvellet, og at som følge deraf de rige bliver stadig rigere og de fattige stadig fattigere, det er en erfaring, man især har gjort efter 2008 og efter de gentagne redningspakker. Das Handelsblatt offentliggjorde for nylig dokumentation for, hvad man hele tiden har vidst: 95 % af redningspakkerne til Grækenland, tilgår de europæiske banker. Hartz 4, den kolde ekspropriation af uskyldigt arbejdsløse mennesker, floppet med Riester-renten, fattigdommen i alderdommen, stigende omkostninger og dårligere omsorg i sundhedssektoren, manglen på betalelige boliger, svindende sikkerhedsfølelse, ikke mindst på grund af personalenedskæringer hos politiet, følelsen af at være ladt alene ved mødet med andre, uforståede kulturer, følelsen af at blive manipuleret med af massemedierne, af at ens egen regering ikke gør noget for at beskytte mod ind- og udenlandske tjenesters totale overvågning, fornemmelsen af, at regeringen forfølger en konfrontationspolitik over for Rusland og Kina styret af USA og Storbritannien, hvad der fremmaner fare for en ny krig – denne liste kunne godt forlænges yderligere. Det samlede resultat af alt dette er, at flere og flere mennesker ikke længere føler sig repræsenterede af de etablerede partier. Og dette er ikke blot tilfældet i Tyskland, men i de fleste stater i Europa, ligesom i USA – tænk bare på Donald Trump. I Tyskland viser udviklingen meget tydelige paralleller til situationen i 20'erne og 30'erne. Versaillestraktatens

skylddiktat var principielt det samme som EU's skyldkorset, der nu om dage sætter de profitgrådige kasinobankers interesser over almenvellet, hvad enten det drejer sig om Grækenland eller om Tyskland. Forskellen mellem Brüning og Schacht på den ene side og Schäuble og Draghi på den anden angår kun det ydre, ikke det indre. Det er næsten en lov, at der som følge af en meget lignende frustration og usikkerhed vil opstå tilsvarende politiske og sociale bevægelser, der kun er anderledes i deres ydre fremtoning.

Og ligesom dengang er det nu til dags tydeligt at se forskel på de mange mennesker, der rodløse og bedragne løb efter dem, der lovede enkle løsninger i ideologiske indpakninger, og så de geopolitiske interesser, der trak i trådene og forstod at udnytte den sociale gæring for deres egne formål.

Det grundlæggende begreb for den udvikling, der både karakteriserer udviklingen op mod første verdenskrig såvel som perioden mellem verdenskrigene, og som også i dag beskriver processerne i USA, i Europa og netop også i Tyskland, hvad AfD angår, er den fortsatte tradition for Den konservative Revolution. Det drejer sig her om den bevægelse, der er rettet mod "ideerne fra 1789", altså ideerne fra den franske revolution og endnu mere fra den mod Leibniz orienterede amerikanske revolution, de universelle menneskerettigheder og et menneskebillede, der opfatter mennesket som i stand til at udvikle sig frem mod grænseløs fuldkommenhed. Og dengang som nu er denne konservative revolution, som for eksempel sådanne "højreintellektuelle" som Götz Kubitschek udtrykkeligt beråber sig på, ikke nogen homogen verdensanskuelse, men udgøres af et bredt spektrum af "folkebevægelser", "nationalrevolutionære" og alle mulige beslægtede ideologier, der dog altid ser tilbage mod fortiden og forfægter en rent biologisk opfattelse af menneskeheden.

For at sige det med det samme: Hvis vi har lært noget som helst af historien, så bør vi betragte de forskellige måder, som USA og Europa brugte til at komme ud af 30'ernes depression og økonomiske og finansielle krise. I Amerika satte Franklin D. Roosevelt en stopper for den kasinoøkonomi, der var

ansvarlig for krisen, med Glass/Steagall-loven om adskillelse mellem bankerne, med genindførelse af det kreditsystem, der gik tilbage til Alexander Hamilton, Reconstruction Finance Corporation, med Tennessee-dals-programmet og senere med Bretton-Woods-systemet og dermed med en politik, der bragte Amerika ud af krisen og gjorde det til den stærkeste økonomiske magt. I Europa derimod slog forskellige former for fascisme sig igennem, lige fra Mussolini til Franco, Pétain og Hitler.

Det er en slags ironi fra historiens side, at det i dag er Kina, der virkeliggør Roosevelts tradition med sin politik for den nye silkevej, medens Amerika befinder sig i Wall Streets greb og er vendt tilbage til opskrifterne fra 30'erne fra Europas pulterkammer. Tyskland befinder sig stadig på vippen, og det er endnu ikke afgjort, hvilken vej vi slår ind på.

Fortsættelse følger

**RADIO SCHILLER den 14. marts
2016:**

**Den gamle verden kommer ikke
tilbage//**

Valget i Tyskland//

Draghis bazooka//

Syrien-forhandlingerne

Med formand Tom Gillesberg

Tysklands udviklingsminister kommer med hård anklage: Penge til bankerne, men ikke til flygtninge?

12. marts 2016 – Den tyske minister for udvikling Gerd Müller er i stigende grad ved at blive utålmodig over EU's manglende forpligtelse over for at gøre noget som helst for de syriske flygtninge. I et interview med *Münchner Merkur* kritiserede han det faktum, at hverken EU's betaling af 3 mia. euro til Tyrkiet, der var blevet lovet for allerede fire måneder siden, eller omfordelingen af 160.000 flygtninge fra Italien og Grækenland til resten af Europa, der også blev besluttet af EU for fire måneder siden, var kommet et skridt videre. Müller sagde, at man under alle omstændigheder er alt for besat af at gøre fremskridt med Tyrkiet, når det haster med at skaffe omgående nødhjælp på stedet til flygtninge i Syrien, og i Jordan, Libanon og Irak.

Det kan ikke tolereres, at Libanon kolliderer under vægten af sine 1,4 million flygtninge, sagde Müller; omgående hjælp i meget stor skala ville være muligt, hvis EU bevilger 10 mia. euro til det. Müller tilføjede, at det ikke kan passe, at pengene er der til at gennemføre bank-bailout, altså bankredning, men ikke til at redde flygtnings liv, og EU må omdirigere midler fra sit budget til nødhjælp: »Med 15 mia.

euro fra denne omdirigering kunne vi skabe hjem, skoler, sundhedsklinikker og jobs i de forskellige kriseområder. Det skulle være muligt at gøre dette, når man tager i betragtning, at vi brugte mange gange dette beløb til en bail-out af det græske banksystem i sammenhæng med finanskrisen.«

Hvis man ser på den nordirakiske by Dohuk, der har et indbyggertal på 1,4 mio., ligesom München, men som har taget yderligere 800.000 flygtninge ind, så får man en idé om, hvor store problemerne er der, sagde Müller. Han advarede desuden om en stor, humanitær katastrofe på Balkan, hvor ti tusindvis af flygtninge, mange af dem børn, er strandet der i regnen og mudderet, mellem pigtrådshegnene.

Foto: Hele denne vinter har flygtninge på Balkan, herunder mange børn, måttet leve under særdeles sundhedsfarlige vilkår, udsat for elementerne, og det er ikke slut endnu. Her, fra Kroatien.

Tyske sparekasser fordømmer ECB's politik

10. marts 2016 – Tyskland: Bayerns sparekasseforbund, Sparkassenverband Bayern (SVB), advarer om, at endnu flere af dets medlemsbanker vil gå bankerot i år pga. Den europæiske Centralbanks negativrentepolitik – der kommer de private bankers umådeholdne låneoptagelse til gode, men på bekostning af sparekasserne, der lever af renterne af deres forretninger. Nettofortjenesten i Bayerns sparekasser skrumpede til 3,748 mia. euro i 2015, og hvis ECB's politik ikke ændres, vil man tabe yderligere 25 % af nettofortjenesten, sagde vicepræsidenten for sparekasserne Roland Schmautz i går i

München. Sparekasser er blevet tvunget til at afskedige 3,3 % af personalet for at skære udgifterne ned.

Man spørger sig selv, sagde en anden repræsentant for SVB, Ulrich Netzer, om det virkelige motiv bag alle ECB's forholdsregler faktisk er at tvinge sparekasserne generelt til at lukke: »Hvis man afskærer mølleåen til møllerne, kan man ikke argumentere med (som ECB gør), at møllernes forretningsmodel ikke fungerede.«

ECB's lavrentepolitik har, sagde Walter Strohmaier, adm. dir. for Sparkasse Niederbayern-Mitte sparekassen, skabt »en bagvendt verden«, der – som ECB's beslutning i dag viser – bliver endnu mere bagvendt, med pengepumperne, der åbnes endnu mere for de private banker, og med rentesatserne for nye lån, der reduceres til nul. ECB truer pensioner, fordi den underminerer opsparinger, promoverer spekulative bobler og er blevet en decideret byrde for sparekasserne, anklagede Strohmaier.

Blandt partier i Bayerns Landtag, delstatsparlamentet, er det kun de Frie Vælgeres gruppe, der støtter sparekasserne imod EU og ECB; de andre partier har lukket øjnene for problemer.

**Den Europæiske Centralbank
skruer op
for pengehanen. Eksproprier
spekulanterne, ikke**

bankkunderne!

Af Helga Zepp-LaRouche

Vi står på randen af det totale sammenbrud, og det er absolut utilgiveligt, at regeringerne giver mulighed for, at dette system, der er baseret på bedrageriske intriger og fusk, kan opretholdes så meget som en dag længere. Storspekulanternes kasinoøkonomi må øjeblikkeligt lukkes ned gennem en streng Glass/Steagall-bankopdeling! Der findes en løsning, men den kræver, at man på dramatisk vis går bort fra den nuværende, neoliberale model og genindfører realøkonomi og økonomisk genopbygning.

Download (PDF, Unknown)

Vesteuropa:

Vi har brug for samarbejde med Rusland, ikke dets destabilisering

4. marts 2016 – I en artikel i bladet Russlandkontrovers skrev Matthias Platzeck, formand for Tysk-Russisk Forum, at økonomiske og politiske relationer med Rusland ikke må få lov til at forværres yderligere. Sanktionerne imod Rusland har gjort landets opførsel over for Vesten hårdere og har her forårsaget en bølge af »nationalisme«, og de har også haft en destabiliserende effekt på den russiske økonomi. Men en destabilisering af Rusland er ikke noget ønskværdigt, eftersom

det er den andenstørste atommagt på Jorden, advarede Platzeck og opfordrede Vesten til at se, hvor de større udfordringer, rent globalt set, ligger:

»Den flygtningekrise, der i øjeblikket får Europa til at holde vejret, er kun begyndelsen af store forandringer. I Afrika synes staters kollaps at være en realistisk mulighed, hvilket vil forårsage yderligere bølger af massemigration, ud over de 60 millioner flygtninge, der allerede i dag er i bevægelse.«

Da afdøde tyske kansler Willy Brandt engang advarede om, at øst-vest konflikten var for intet at regne i sammenligning med nord-syd konflikten, sagde han noget, der er af endnu større relevans i dag, fortsatte Platzeck. »Vi konfronteres med globale udfordringer. Vi må håndtere disse sammen med Rusland. Uden Rusland, eller i konflikt med Rusland, kan ingen af disse globale problemer løses.

Krisen i Syrien fremstiller dette på drastisk vis for vore øjne. Vesten må acceptere, at Rusland tydeligvis har et ord at skulle have sagt i denne region, og må inddrage russisk politik i samme øjenhøjde i den internationale krisekommunikation. Syrien kan blive til en lakmusprøve for, hvordan verdens problemer kan håndteres og løses, sammen med Rusland.«

**Endnu flere millioner af
flygtninge vil komme,**

hvis der ikke er økonomisk udvikling

3. marts 2016 – Hjemvendt fra sit besøg til Marokko, Algeriet og Tunesien sagde den tyske minister for udvikling, Gerd Müller, til *Evangelischer Pressedienst (EPD)* den 1. marts, at det er på høje tid, at verdenssamfundet øgede investeringerne i de krisehærgede lande i udviklingssektoren. Især for de nordafrikanske lande er det nødvendigt med et økonomisk partnerskab af en helt anden dimension, sagde han, »for at styrke staterne omkring Middelhavet i vores umiddelbare nabolag ... og derigennem stabilisere dem i deres nuværende situation af transformering.«

»Hvis vi ikke gør dette, vil hundrede tusinder, måske endda millioner af mennesker, komme til os i de kommende år«, advarede Müller og fortsatte med, at, alt imens den igangværende diskussion i Tyskland fokuserer på konflikterne i Syrien, Irak og Afghanistan, »så er der ud over dette selvfølgelig konflikter og krisebrændpunkter, der vil berøre os på længere sigt. Jeg tænker på Ukraine, som vi ikke bør glemme, eller Sydsudan eller Den Centralafrikanske Republik«. Det er også nødvendigt at yde bistand for at stabilisere disse lande.

Hans eget ministerium, forklarede Müller, har tredoblet sine støtteprogrammer til flygtninge i løbet af de seneste to år og bruger nu 1 milliard euro. »1 milliard euro er mange penge – hvis Europa ville øge dette beløb til 10 – 10 milliard euro, som jeg anser for nødvendigt, kunne vi give hundrede tusinder af mennesker et perspektiv på stedet [i deres hjemlande]«, sagde Müller. »Vi er i færd med at uddanne flygtningebørn og -unge, og vi bygger skoler. Vi bygger infrastruktur i det nordlige Irak ... Og vi genopbygger landsbyer sammen med flygtningene, så folk kan vende tilbage til deres hjem.«

Foto: Gerd Müller sammen med den tunesiske premierminister Habib Essid

Den tyske udenrigsminister Steinmeier citerer Franklin Roosevelt i Washington; kræver åbne grænser og en Marshallplan for Mellemøsten

Tirsdag, 1. marts 2016 – Den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier talte i dag på George Washington Universitet og citerede her Franklin Roosevelt og krævede åbne grænser. »Det værste, vi kan gøre, er at forsegle os«, sagde Steinmeier med henvisning til flygtningekrisen i Europa, så vel som til debatten om immigration i USA.

Han lagde ud med at tale om flygtningekrisen i Europa. Han citerede Roosevelts berømte, første indsættelsestale, at det eneste, vi har at frygte, er selve frygten, men henviste dernæst til det efterfølgende, hvor Roosevelt sagde, at frygt »lammer den nødvendige indsats for at vende tilbagetog til fremgang«.

»Vi må inddrage og adressere rødderne til dette problem«, sagde Steinmeier. »Tilhængerne af frygt gør det modsatte. Men vi kan ikke flygte fra problemet. Verden er for indbyrdes forbundet«, sagde han. »At rejse mure er en dårlig idé, uanset, hvem der betaler for dem«, sagde han, med tydelig adresse til Donald Trump.

Han understregede Ruslands betydning. »En del af dette lederskab vil være vores dialog med Rusland«, sagde Steinmeier. »Vi kan ikke undvære Rusland. Vi må inddrage Rusland. Vi må huske den lektie, vi lærte af vore fædre og bedstefædre [der var udstationeret til Sovjetunionens grænser under den Kolde Krig].«

Med hensyn til våbenhvilen i Syrien sagde Steinmeier: »Hver eneste time, hvor våbenstilstanden holder, er vigtig for verden, så vel som for de mennesker, der er direkte berørt af den. Vi må yde de flygtninge, der flygter fra denne krig, beskyttelse. Det er ikke alene en humanitær pligt, men er også indskrevet i EU's statutter og Genève-traktaterne. USA har altid været kendt som et land, der har givet et tilflugtssted for dem, der flygtede fra krig og undertrykkelse. Dette vil lykkes os, hvis vi angriber den grundlæggende årsag til denne migration.«

Det første spørgsmål kom fra en repræsentant fra *EIR*, der spurgte ham, om ikke han var enig i, at vi har behov for en ny Marshallplan for Mellemøsten, der indledningsvis kunne bygge på den kinesiske præsident Xi Jinpings vigtige initiativ for en forlængelse af det økonomiske projekt for Ét bælte, én vej ind i Mellemøsten og herigennem fjerne det grundlæggende problem med regionens manglende udvikling.

Steinmeier kom med et temmelig langt, men noget forsigtigt, svar på spørgsmålet. Han bemærkede, at omstændighederne i det ødelagte Europa efter Anden Verdenskrig var meget anderledes end i nutidens Mellemøsten. I Europa var der en kvalificeret arbejdsstyrke, som omgående kunne sættes til at arbejde. I

Europa fandtes der allerede en industriel udvikling, som man kunne bygge på. Dette var generelt ikke tilfældet i Mellemøsten. Alt imens der fandtes nogen kapacitet af denne art i Irak, så var det ikke tilfældet andetsteds. Og selv i Irak, så var en stor del af landets territorium stadig under ISIS' kontrol. Mange mennesker var allerede migreret til Europa. Alt imens der var behov for økonomisk assistance, især mad og husly, så eksisterede der stadig en militær situation i store dele af regionen. »Vi må først skabe en situation, hvor folk kan vende tilbage til deres hjemlande. Vi må bruge alle vore kræfter til at forsøge at samle disse lande igen.«

Tyskland: 'Fysik for flygtninge' – At vække forskningens ånd og give håb for skabelsen af fremtiden

22. februar 2016 – Sidste december stod det Tyske Selskab for Fysik (DPG) og Georg-August Universitet i Göttingen i spidsen for et projekt, »Fysik for Flygtninge«, der var henvendt til børn og unge i henved 20 flygtningelokaliteter i hele Tyskland. Hver uge udførte 500 frivillige et fysikeksperiment, der blev gentaget af de unge, på disse steder. De opfandt også en internet-baseret »kalender for kommende fysik«, hvor eksperimenter præsenteredes via YouTube uden at give svaret. Med hjælp fra frivillige blev disse eksperimenter gentaget og løsningerne indsendt.

Projektet har fået støtte fra regeringen og vil fortsætte i en anden form i 2016. Hovedformålet er at give børn mulighed for at koncentrere sig om noget andet end den umiddelbare virkelighed i flygtningecentrene, at vise dem, at de er meget velkomne, og at opmuntre dem til at blive involveret i at udføre fysikeksperimenter på en legende måde. Deres webside siger: »Fysiske fænomener er universelle og globale. For at udføre eksperimenter behøver man ikke et bestemt sprog, en bestemt religion eller et bestemt sted. Det samme gælder for alle mennesker på Jorden, uanset, hvor man er, hvilket sprog, man taler, eller hvilken religion, man tilhører. Fysik er spændende, sjovt og lærerigt – og at udføre eksperimenter skaber selvtillid. Fysik er sjovt – og det er overalt!«
<https://www.dpg-physik.de/pff/index.html>

DPG forpligter gennem sin forfatning sig selv og sine medlemmer »til at stå for frihed, tolerance, sandfærdighed og værdighed og at være sig bevidst, at de personer, der er aktive inden for fysik, i en meget speciel, høj grad er ansvarlige for dannelsen af menneskeligt liv som helhed. Vi besluttede derfor, i denne aktuelle, akutte situation, at tilbyde Fysik for Flygtninge for at engagere særligt børn og unge efter deres lange flugt, gennem at kombinere lærerig og spændende underholdning.«

Frivillige rapporterer, hvordan udførelse af eksperimenter »vækker forskningens ånd«, og at sprogbarrierer meget let overvindes. Projektets særlige virkning er »læringseffekten – på begge sider!«

Foto: Flygtningebørn i Friedland oplever 'Physik im Advent' med frivillige hjælpere.

70 prominente tyskere støtter Merkels flygtningepolitik

22. februar 2016 – I et forsøg på at stemme op for tidevandet i anti-flygtningedebatten og dækningen i medierne, har flere end 70 prominente tyskere fra den kulturelle verden (især filmverdenen) og fra den politiske verden skrevet et åbent brev, der blev offentliggjort i avisen *Die Welt*, til støtte for kansler Angela Merkels flygtningepolitik. Brevet udtaler, at Tysklands modtagelse af over 1 million flygtninge i høj grad har hævet Tysklands internationale omdømme, og at Merkels strategi med at forhandle en løsning på flygtningespørgsmålet må opmuntres.

Underskriverne inkluderer Daniel Barenboim (musiker, dirigent), Nico Hoffmann, Jürgen Flimm, Katharina von Garnier (filminstruktører), Herta Müller (forfatter), Lea Rosh (udgiver), Margot Friedländer (overlevende fra Holocaust), Andre Schmidt (tidligere kultursenator, Berlin).

**RADIO SCHILLER den 22.
februar 2016:
Knæk Det britiske Imperium**

med en tysk-russisk udviklingskorridor og et kinesisk-koreansk- russisk hurtigtog

Med næstformand Michelle Rasmussen

Tysk industri kræver en afslutning på sanktioner; Rusland må være en del af løsningen af krisen i Mellemøsten

Wiesbaden, 18. februar 2016 – Handels- og Industrikamrene (IHK) i Saxen, Tyskland, kræver nu højlydt, at sanktionerne mod Rusland må afsluttes i år. I et dokument med deres politiske anbefaling, og som blev offentliggjort den 15. feb. i Dresden, understregede de også: »Det er klart indlysende, at vi har brug for Rusland som en vigtig økonomisk og strategisk partner til løsning af globale udfordringer. Konfliktsituationen i Mellemøsten, for blot at nævne et eksempel, kan ikke løses uden Rusland. En ny Kold Krig tjener hverken en løsning af aktuelle konflikter, ej heller frihandel og Saxens økonomi. Rusland er og forbliver en integreret del af det europæiske økonomiske rum og den europæiske

sikkerhedsarkitektur.«

Med en understregning af den potentielle skade på Saxens produktionsfaciliteter for maskinværktøj, i betragtning af *Mittelstands* mangeårige bånd til Rusland, kræver IHK-chefer fra Leipzig, Dresden og Chemnitz, at Saxens delstatsregering omgående indleder et initiativ for at afslutte sanktionerne i Bundesrat, parlamentets overhus, der er sammensat af alle delstatsregeringerne. Saxens eksport til Rusland, der for en stor dels vedkommende er maskinværktøj, er kollapsede med 25 %.

I hele Tyskland kræver industrien en afslutning på sanktionerne, ikke kun pga. indlysende erhvervsinteresser, men også for at etablere strategisk samarbejde med Rusland. Efter at finansminister Wolfgang Schäuble den 21. januar i Davos, Schweiz, havde krævet investeringer i Mellemøsten og Afrika på Marshallplan-skala, gav han et interview få dage senere, hvor han krævede tættere samarbejde med Rusland.

Ligeledes den 15. februar talte Mario Ohoven, chef for Tysk Sammenslutning af Små og Mellemstore Erhvervsvirksomheder (BVMW), for 3.000 gæster i Berlin ved BVMW's nytårsreception, hvor han kaldte sanktionerne mod Rusland for »en komplet fejltagelse«. Gerd Müller, minister for økonomisk samarbejde og udvikling, der står i spidsen for Marshallplan-initiativet, talte også ved dette arrangement.

Rusland trækker på skuldrene ad kansler Merkels

opfordring til en flyveforbudszone over Syrien

17. februar 2016 – Den tyske kansler Angela Merkel opfordrede i dag til, at man overvejede en sikkerhedszone med flyveforbud langs den tyrkisk-syriske grænse, inde i Syrien, »for flygtninge«. Dette medførte en russisk respons, der gik ud på, at kun med tilladelse fra den syriske regering kunne en sådan zone skabes.

»Det ville være en hjælp, hvis der i Syrien var et område, hvor ingen af parterne i konflikten lancerede luftangreb«, sagde Merkel til det tyske parlament den 17. februar, iflg. avisen *Hurriyet*.

»Vi kan ikke forhandle med Islamisk Stats [ISIL] terrorister«, sagde Merkel, »men hvis vi kunne nå frem til en aftale mellem anti- og pro-Assadstyrker om en form for flyveforbudszone, forstået som et fristed for de mange flygtninge, så ville det redde mange liv og fremhjelpe den politiske proces om Syriens fremtid«. Det samme sagde hun i et avisinterview den 15. feb.

Talsmand for Rusland, Gatilov, sagde, »Kun med den syriske regerings godkendelse og opbakning fra FN's Sikkerhedsråd kunne en sådan zone skabes.«

Interviews fra München: General Kujat, Ischinger og

Medvedev: Vil USA og Rusland samarbejde; eller gå i krig over Syrien?

Wiesbaden, 12. februar 2016 – Tidligere formand for NATO's Militærkomite (2002-05) og stabschef for Bundeswehr (2000-02), den tyske general Harald Kujat (pensioneret), gentog offentligt, hvad alle ved München Sikkerhedskonferencen den 12.-14. feb. ved: Rusland kan ikke ignoreres.

Som han i dag sagde til *Neue Passauer Presse*, der spurgte, om det var Putins plan, at operationerne omkring Aleppo skulle øge konflikten i Syrien: »Nej. Rusland går frem efter en strategisk plan. Putins mål er at støtte de syriske tropper i deres offensiv i Islamisk Stats områder. Hidtil har Aleppo været et punkt, der blokerede for dette mål, idet byen har været kontrolleret af den syriske opposition. Man bør ikke glemme, at Rusland har foreslået en våbenhvile med start 1. marts. Dette er en chance.«

På spørgsmålet, »Argumenterer De for samarbejde med russerne?« svarede han: »For det første har russerne med deres militære intervention gjort fredsprocessen mulig. Frem til september 2015 befandt vi os i et totalt dødvande. Hverken amerikanerne eller europæerne havde en strategi for et fredeligt Syrien, og de var heller ikke rede til at blive massivt engageret. Vi må give denne proces en chance. Før den russiske intervention var situationen denne: Den syriske hær stod på randen af kollaps. Jeg ville kun have givet dem nogle få ugers eksistens tilbage. Men så ville Syrien være kollapsede, og IS ville have overtaget landet. Det næste mål ville have været Libanon – og derefter Israel. Det ville have haft vidtgående konsekvenser for os.«

Samtidig med, at Kujat blev interviewet i går, gav også formanden for München Sikkerhedskonferencen, Wolfgang Ischinger, et interview i går aftes, til ZDF-TV's aggressive nyhedsvært Klaus Kleber – dette efter, at det forlød, at den russiske premierminister Dmitry Medvedev gav interview til *Handelsblatts* globale udgave, hvor han advarede om, at udenlandske troppedeployeringer i Syrien ville udløse en permanent Tredje Verdenskrig.

Først gav Ischinger udtryk for Medvedevs ønske om, at alle skulle sætte sig ved forhandlingsbordet, men så kom Ischinger pludselig med, at russerne også måtte standse deres offensiv. ZDF's Kleber spurgte dernæst, men hvis russerne ikke standser, og Vesten massivt øger sin støtte til oprørerne, »Vil dette simpelt hen ikke betyde mere krig?« Ischinger svarede, at det ikke ville være godt, men hvis der ikke sker noget i denne weekend, her, så »må Obama og Putin tale med hinanden for at komme sammen ved et topmøde, hvor de indgår en overordnet, strategisk aftale. Dette kan kun forhandles igennem af lederne af disse to magter. Det kan udenrigsministre ikke gøre; der jo i alle tilfælde er underlagt ordrer, især i USA's og Ruslands tilfælde. Dernæst mener jeg, at vi må have et topmøde af den art, som blev afholdt for 30 år siden mellem Ronald Reagan og Mikhail Gorbachov.«

Kleber, der skiftede emne, spurgte, Vesten kaster også bomber; findes der »onde russiske bomber og gode vestlige bomber?« Ischinger svarede, at, i en ideel situation, burde de to magter ikke blot have en fælles, strategisk løsning, men også, at de udefra kommende magter, der var involveret i Syrien, burde »sætte deres militære enheder, så at sige, under fælles militærkommando«.